

Lap: **Szabad Nép**
1951 FEB 13
Megjelent: -----

16 Hat éve szabad Budapest

Hat évvel ezelőtt: 1945 február 13-án Sztálin elvtárs napiparancsa hírüladta a világnak, hogy Magyarország fővárosát, Budapestet a szovjet csapatok felszabadították a német és magyar fasiszták rémuralma alól. Másfélhónapos borzalmas nélkülözés és a Horthy-fasiszmus 25 éves elnyomó uralma után a Szovjet Hadsereg győzelme meghozta Budapest népének a szabadságot.

Sztálingrád óta már két év telt el akkor, sorozatos győzelmek, több-ezerkilométeres előnyomulás két esztendeje a diadalmas szovjet katonák számára. A legyőzhetetlennek vélt német fasiszta csapatok egyik vereséget szenvedtek a másik után. Sztálingrádtól és Voronyesztől Budapestig futottak a fasiszták, de Budapestet mindenáron tartani akarták. Gaztettet gaztettre halmoztak: a hadviselés legelemibb törvényeinek felrugásával orvul meggyilkolták a szovjet parlamentet, sorban felrobbantották hidjainkat, naponta ártatlan emberek ezreit öldösték halomra. Mítsem törődtek azzal, hogy minden nap, amellyel a város ostromát meghosszabbítják, mennyi védtelen aszszony, gyermek és öreg életébe kerül, hogy minden óra azzal a veszéllyel jár, hogy újabb gyáraink omlanak össze, újabb lakóházak ablakából csapnak ki a pusztító lángnyelvek.

Nem a fasisztákon múltott, hogy aljas tervük nem sikerült, hogy Budapest nem vált a földdel egyenlővé. Az *ostromló* szovjet csapatok védtek a várost a pusztulástól, óvták Budapest lakóinak életét. A nagy Sztálin segítette a főváros népén azzal, hogy megparancsolta: Budapestet kimélni kell, nem szabad nehéztüzérséggel löni.

Hat hétig tartó kemény, utcáról utcára, házról házra, pincéről pincére vívott csaták után az utolsó fasiszta csapatokat is megsemmisítette, vagy fogságba ejtette a győzelmes Szovjet Hadsereg. 1945 február 13-án este Moszkva 324 ágyú 24 ösztüvével ünnepelte Budapest felszabadítását, amely megnyitotta az utat Ausztria és Csehszlovákia felé, közelebb hozta a német fasiszták végső vereségét.

Budapest népe az életet, a szabadságot, a békét kapta a felszabadító Szovjet Hadseregtől. Nagyot lélekelt az első szabad, friss levegőből és a kommunisták hívó szavára hozzáfogott a romok eltakarításához, a dolgozók új, szabad, boldog életének építéséhez. A magyar nép élni tudott az ajándékba kapott szabadsággal. Élni tudott, mert harcat szüntelenül segítette a Szovjetunió, mert az építő munkában, az ellenség elleni küzdelemben a Párt vezette, Rákosi elvtárs irányította a magyar nép millióit.

A felszabadulás óta eltelt hat esztendő minden napja, órája ország-világ előtt kézzelfogható, a felépült falak köbméterével, megépült hidjaink hosszával, iskoláink padjainak megszapordott számával csalhatalanul lemérhető bizonyítéka népünk hatalmas alkotó erejének. Dolgozóink hazaszeretete, lendülete szétfeszítette nagy terveink kereteit is. Az ötéves terv eredeti előirányzata szerint például a gyár-
ipari termelésnek 1950-ben 17,7 százalékkal kellett volna növekednie. Rákosi elvtárs kezdeményezésére ezt évközben csaknem kétszeresére: 34,1 százalékra emeltük fel. Gyárparunk a felemelt előirányza-

tot is túlteljesítette s a nehézipar termelése több mint 36 százalékkal emelkedett.

Soha nem látott ütemben épült az ország, szépült, gazdagodott, erősödött fővárosunk. Budapest ma szebb, nagyobb, mint valaha. Eltakarítottuk a romokat, helyreállítottuk a megsérült házakat, egészséges, új, modern lakások egész sorát építettük. Új gyárak, üzemek nőttek ki a földből. Meglevő gyárainkat korszerűsítettük, kibővítettük. Hatalmas szerelőcsarnokot kaptak többek között a Ganz Vagon, a Ganz Villamosság és a Láng-gyár. Felépítettük hidjainkat, köztük a Sztálin-hidat, amely a szovjetunióbelieket kivéve, Európa második legrszebb hídja s amely összeköti Budapest két munkáskerületét, a munkásmozgalom két régi bástyáját: Angyalföldet és Óbudát. Már épül ötéves tervünk egyik büszkesége: a Földalatti Gyorsvasút. Az imperialista országokkal ellentétben, ahol az elnyomás, a nélkülözés, a nyomor, az életszínvonal állandó csökkenése jut osztályrészül a dolgozóknak, s ahol egy új világháború kirobbantása érdekében újabb és újabb áldozatokat követelnek a dolgozóktól — nálunk az életszínvonal jóval magasabb a háború előttinél, s dolgozóink napról napra emelkedő termelési eredményekkel, önfeláldozó munkával harcolnak a béke megvédéséért.

És az imperialista háborús uszítók hat év alatt elért eredményeinket most romokba akarják dönteni. Phenjan romjai minket is figyelmeztetnek, hogy az imperialista agresszorok tűzbe akarják borítani a világot, romhalmazzá akarják változtatni a mi drága fővárosunkat is. Budapest népe azonban nem felejtette el a háborút. A Szovjetunió vezette 800 milliós béketáborban Budapest másfélmillió lakosságának is megvan a helye. Minden újítás, amelyet a MÁVAG, vagy a Ganz Hajó munkásai felfedeznek, minden százalék, amellyel a Standard, vagy az Egyesült Izzó dolgozói teljesítményüket emelik, egy-egy gát az imperialista tervekkel szemben, a béke ügyét védelmezi.

Most, amikor Budapest dolgozó népe felszabadulásának hatodik évfordulóját ünnepli, mintegy másfél hét választ el bennünket a Magyar Dolgozók Pártja II. kongresszusától. A budapesti üzemekben, gyárakban újabb és újabb sztáhanovisták százai, ezrei születnek a kongresszusi munkaverseny során, s egyre kevesebb a norma alatt termelők száma. Nem tartozik a ritka kivételek közé, aki már túlteljesítette kongresszusi felajánlását, s most újabb felajánlást tett. Minden fővárosi dolgozó lelkesen várja a február 19—24 közötti Kongresszusi Hét kezdetét, hogy a termelés területén elért újabb győzelmekkel védje a békét.

Az a drága vér, amelyet a szovjet katonák Budapest felszabadulásáért hullattak, most, 1945 február 13-a hatodik évfordulóján arra kötelezi a főváros dolgozóit, hogy még nagyobb lendülettel, még kitartóbb odaadással harcoljanak a kongresszusi munkaverseny sikeréért, a béke ügyének védelméért. Ezzel óvjuk hazánkat, fővárosunkat és ezzel mutatjuk meg örök hálánkat a hatalmas Szovjetunió és a hős Szovjet Hadsereg iránt hazánk fővárosának felszabadításáért.

Hidas István